

UZASADNIENIE

A. L. został obwiniony o to, że w dniu 17 listopada 2014 roku około godziny 16:41 w Ł. na skrzyżowaniu ulic (...)/Urzędnicza/ Piwna (droga publiczna) kierując samochodem marki V. (...) nr rej. (...), w trakcie wykonywania manewru zmiany kierunku jazdy nie zachował szczególnej ostrożności, nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu i doprowadził do zderzenia z karetką pogotowia marki M. (...) nr rej. (...) jadącą z włączonymi sygnałami uprzywilejowania zarówno dźwiękowymi jak i świetlnymi, czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym, na skutek tego zderzenia kierujący karetką pogotowia zjechał w prawą stronę i uderzył w stojące na południowej jezdni ulicy (...) samochodu marki F. (...) nr rej. (...) oraz K. (...) nr rej. (...), po tym kierujący samochodem marki K. (...) nr rej. (...) pchnięty siłą uderzenia uderzył w tył poprzedzającego samochodu marki O. (...) nr rej. (...) natomiast kierujący samochodem marki F. (...) nr rej. (...) pchnięty wjechał na południowy chodnik ulicy (...) i uderzył w stalowy słup sygnalizatora S-5 wraz ze znakiem drogowym D-6 „przeście dla pieszych” tj. o czyn z art. 86 § 1 k.w.

Wyrokiem z dnia 21 kwietnia 2016 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi uznał obwinionego A. L. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, wyczerpującego dyspozycję art. 86 § 1 k.w. i za to na podstawie art. 86 § 1 k.w. wymierzył obwinionemu karę 500 zł grzywny. Sąd Rejonowy zasądził także od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1290 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Wyrok Sądu Rejonowego został w całości zaskarżony apelacją przez obrońcę obwinionego, który zarzucił zaskarżonemu orzeczeniu:

- obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść wyroku, tj. art. 4 k.p.k., art. 5 § 1 i 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.w., art. 39 § 1 k.p.w. i art. 193 k.p.k. w zw. z art. 42 § 1 k.p.w., art. 410 k.p.k., art. 424 k.p.k. w zw. z art. 82 § 1 k.p.w. poprzez dowolną, a nie swobodną oceną dowodów polegającą w szczególności na:

#.

- oparciu tezy o winie i sprawstwie obwinionego na opinii biegłego sądowego inż. Z. G. i uznaniu, że opinia biegłego jest wyczerpująca, nie budzi wątpliwości oraz jest zupełna, podczas gdy opinia ta jest nieprawidłowa, bowiem jej wnioski dotyczące przedkolizyjnego położenia pojazdów są sprzeczne z ustalonymi i utrwalonymi w materiale dowodowym uszkodzeniami pojazdów marki V. (...) i M.;
- nieuwzględnienia wniosku dowodowego o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych, w sytuacji gdy wnioski opinii biegłego sądowego inż. Z. G. dotyczące przedkolizyjnego położenia pojazdów są sprzeczne z ustalonymi i utrwalonymi w materiale dowodowym uszkodzeniami pojazdów marki V. (...) i M., przez co opinia ta jest nieprawidłowa;
- dokonanie oceny zeznań świadków i wyjaśnień obwinionego w oparciu o opinię biegłego sądowego inż. Z. G., której ustalenia dotyczące przedkolizyjnego położenia pojazdów są sprzeczne z ustalonymi i utrwalonymi w materiale dowodowym uszkodzeniami pojazdów marki V. (...) i M., przez co opinia ta jest nieprawidłowa, a tym samym ocena dowodów z osobowych źródeł dowodowych jest także nieprawidłowa;

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, mający wpływ na treść orzeczenia, polegający na przyjęciu sprawstwa i winy obwinionego w zakresie zarzucanego mu czynu zabronionego w sytuacji, gdy całość materiału dowodowego na taki pogląd nie pozwalała.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca obwinionego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie obwinionego od zarzucanego mu czynu, względnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji. Ponadto skarżący wniósł o dopuszczenie dowodu z opinii kolejnego biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja obrońcy obwinionego A. L. jest niezasadna.

Właściwie wszystkie przedstawione w niej zarzuty dotyczą oceny przez Sąd Rejonowy opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej oraz analizy i rekonstrukcji wypadków drogowych inż. Z. G. (2). Zdaniem obrońcy obwinionego Sąd I instancji nieprawidłowo uznał, że opinia ta spełnia stawiane przed nią wymogi i w konsekwencji przyjął, iż nie zachodzą podstawy do uwzględnienia wniosku o przeprowadzenie dowodu z kolejnej opinii innego biegłego. W ocenie obrońcy na skutek powyższych uchybień doszło do wadliwego ustalenia stanu faktycznego w oparciu o wnioski płynące z opinii biegłego oraz z zeznań świadków, na których ocenę wpływ miała również rzeczona opinia.

Z uwagi na istotne rozbieżności pomiędzy zeznaniami świadków dotyczące przedkolizyjnego ruchu pojazdów, kluczowe znaczenie dla ustalenia tej okoliczności miała opinia biegłego. Z opinii wynika, iż przed zderzeniem z karetką pogotowia obwiniony poruszał się ulicą (...). Do powyższego ustalenia doprowadziła biegłego analiza uszkodzeń pojazdów uczestniczących w kolizji, uwidocznionych w protokołach oględzin pojazdów i dokumentacji fotograficznej, ocena pokolizyjnego ułożenia pojazdów oraz śladów na jezdni, a także symulacja przeprowadzona w programie komputerowym. Jednocześnie biegły wykluczył wersję lansowaną przez obwinionego, jakoby poruszał się on ulicą (...), powołując się na ustawienie pojazdu V. (...) po kolizji. Obrońca obwinionego zakwestionował złożoną opinię, wnosząc o przeprowadzenie dowodu z uzupełniającej opinii. Na rozprawie biegły odpowiedział na pytania obrońcy, odnosząc się szczegółowo do podnoszonych przez niego wątpliwości. W szczególności wskazał, iż przeprowadzone symulacje dla toru ruchu pojazdu wskazanego przez obwinionego skutkowały ustaleniem położenia powypadkowego odmiennym niż to, które miało miejsce w niniejszej sprawie. Z przesłuchania biegłego wynika, iż w swojej analizie uwzględnił on zanotowane uszkodzenia pojazdu V. (...), gdyż podał, że „ich charakter wskazuje jednoznacznie na działanie siły prostopadle do osi wzdłużnej pojazdu”. Po przesłuchaniu biegłego, obrońca wniósł o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego na te same okoliczności jak we wcześniejszej tezie dowodowej, bowiem obwiniony stanowczo zaprzeczał, że wyjeżdżał z ulicy (...). Należy wskazać, iż oddalenie tak sformułowanego wniosku dowodowego przez Sąd Rejonowy było całkowicie prawidłowe i nie można postrzegać tej decyzji jako naruszenia przepisów postępowania. Zgodnie bowiem z art. 201 k.p.k. w zw. art. 42 § 1 k.p.w. można wezwać ponownie tych samych biegłych lub powołać innych jeżeli opinia jest niepełna lub niejasna albo gdy zachodzi sprzeczność w samej opinii lub między różnymi opiniami w tej samej sprawie. Obrońca obwinionego, wnosząc o dopuszczenie dowodu z opinii kolejnego biegłego, nie powołał się na żadną z okoliczności wskazanych w powyższym przepisie, a jedynie wskazał, iż zdaniem obwinionego zdarzenie miało inny przebieg.

Sporządzoną w sprawie opinię biegłego Sąd Rejonowy uznał za wiarygodny dowód, pozwalający na ustalenie przebiegu zdarzenia. W ocenie Sądu pierwszej instancji opinia ta jest jasna, pełna i niesprzeczna. Obwiniony oraz jego obrońca podważając wnioski płynące z opinii nie przedstawili luk w rozumowaniu biegłego, a także nie zaferowali dowodów mogących podważyć zaufanie do opracowania sporządzonego przez inż. Z. G.. W szczególności dowodu takiego nie stanowi przedstawiona w dniu rozprawy apelacyjnej opinia prywatna służąca weryfikacji analizy biegłego sądowego. Wniosek dowodowy złożony na tym etapie postępowania, zwłaszcza przy uwzględnieniu krótkiego okresu przedawnienia karalności zarzuconego obwinionemu wykroczenia, należało potraktować jako zmierzający w sposób oczywisty do przedłużenia postępowania i jako taki nie zasługiwał on na uwzględnienie.

Reasumując, należy wskazać, iż Sąd pierwszej instancji nie dopuścił się wskazanych w apelacji naruszeń prawa procesowego, czyniąc podstawą swoich ustaleń faktycznych wnioski płynące z opinii biegłego sporządzonej w niniejszej sprawie i oddalając wniosek dowodowy obrońcy obwinionego o dopuszczenie dowodu z opinii nowego biegłego. Ocena materiału dowodowego dokonana przez sąd pierwszej instancji była zgodna z zasadami wyrażonymi w przepisie art. 7 k.p.k., stosowanym odpowiednio także w postępowaniu w sprawach o wykroczenia. Ustalenia poczynione przez ten Sąd meriti należy uznać za uprawnione w kontekście dostępnych dowodów, a obrońca obwinionego nie przedstawił argumentów mogących prowadzić do ich podważenia. W szczególności nie stanowi takiego argumentu samo twierdzenie zainteresowanej strony, iż zdarzenie miało odmienny przebieg, mogący skutkować korzystniejszą oceną jej zachowania. W ustnej opinii biegłego nie sposób dopatrzeć się sprzeczności, na

którą powołuje się obrońca we wniesionej apelacji. Biegły wprawdzie wskazał, iż możliwe było powstanie uszkodzeń pojazdu V. (...), stwierdzonych w dokumentacji, przy przyjęciu wersji, w której obwiniony dokonywał skrętu z ulicy (...), jednak wersja ta została wykluczona przez biegłego z uwagi na usytuowanie pojazdów po zdarzeniu. W apelacji powołano się na brak uszkodzeń samochodu V. (...) z prawej strony, co zdaniem skarżącego miało podważać wersję biegłego. Przedstawiając powyższy pogląd skarżący traci jednak z pola widzenia, iż zdarzenie drogowe miało charakter dynamiczny, a konkretne umiejscowienie uszkodzeń pojazdu zależało od momentu zetknięcia się obu uczestniczących w nim pojazdów. W zależności od niego i tym samym od momentu zaawansowania w dokonywaniu manewrów przez poszczególnych uczestników kolizji uszkodzenia mogły mieć różne umiejscowienie. Dlatego też prawidłowo biegły nie poprzestał na analizie powyższych uszkodzeń, ale wziął także pod uwagę pokolizyjne umiejscowienie pojazdów, co łącznie doprowadziło go do wniosków sformułowanych w wydanej opinii.

Podkreślić należy, iż w sprawie nie zaistniały niedające się usunąć wątpliwości, które skutkowałyby koniecznością uwzględnienia ich na korzyść obwinionego, zgodnie z dyspozycją art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.w. Dostępny w sprawie materiał dowodowy pozwalał na poczynienie ustaleń faktycznych tak jak uczynił to Sąd Rejonowy, który w sporządzonym pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia przekonująco umotywował swoje stanowisko.

Z uwagi na wynik postępowania odwoławczego tj. nieuwzględnienie apelacji obrońcy obwinionego, Sąd Okręgowy na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 119 k.p.w. zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 złotych tytułem kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, na które złożyły się kwota 50 tytułem opłaty od grzywny ustalona na podstawie art. 3 ust. 1 w zw. z art. 8 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz.U. z 1983 roku, Nr 49, poz. 223 ze zm.) oraz kwota 50 zł tytułem zryczałtowanych wydatków ustalona na podstawie § 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia. (Dz.U. 2001 nr 118 poz. 1269).